

Sygn. akt XI GC 938/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2015 roku

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Wójcik-Wojnowska

Protokolant: Natalia Wojnarowicz

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2015 roku w Szczecinie, na rozprawie

sprawy z powództwa P. S.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powoda P. S. ustawowe odsetki od kwot:

- 2 457,37 zł od dnia 8 marca 2015 roku do dnia 14 kwietnia 2015 roku,

- 1 541,02 zł od dnia 19 marca 2015 roku do dnia 14 kwietnia 2015 roku,

II. w pozostałym zakresie umarza postępowanie;

III. nakazuje zwrócić powodowi kwotę 35 zł (trzydziestu pięciu złotych) tytułem zwrotu połowy opłaty od cofniętej części powództwa;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 682 zł (sześciuset osiemdziesięciu dwóch złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt XI GC 938/15

Sprawę rozpoznano w postępowaniu uproszczonym

UZASADNIENIE

Powód P. S. pozwem złożonym w dniu 8 kwietnia 2015 roku wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwoty 3 998,39 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi do dnia zapłaty dla kwoty 2 457,37 zł od dnia 8 marca 2014 roku i dla kwoty 1 541,02 zł od dnia 19 marca 2014 roku oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa pozwana zleciła powodowi przewóz strzępów opon w dniach 21-22 stycznia 2015 roku na trasie z W. O. M. w Niemczech do S., w zamian za wynagrodzenie w wysokości 460,00 Euro oraz przewóz opon w dniach 3-4 lutego 2015 roku na trasie z B. w Niemczech do S., w zamian za wynagrodzenie w wysokości 300,00 Euro netto. Powód przewozy wykonał, pozwana zaś – pomimo skierowania do niej wezwań do zapłaty – nie zapłaciła umówionego wynagrodzenia.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 18 maja 2015 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie w Wydziale XI Gospodarczym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pismem procesowym z dnia 28 maja 2015 roku, w związku z zapłatą uiszczoną przez pozwaną w dniu 14 kwietnia 2014 roku, tj. już po wniesieniu pozwu, powód cofnął powództwo w zakresie żądania zasądzenia kwoty 3.998,39 zł tytułem roszczenia głównego, podtrzymując żądanie zasądzenia od pozwanej na jego rzecz odsetek ustawowych liczonych od kwoty 2 457,37 zł od dnia 8 marca 2014 roku do dnia 14 kwietnia 2015 roku i od kwoty 1 541,02 zł od dnia 19 marca 2014 roku do dnia 14 kwietnia 2015 roku oraz żądanie zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa advokackiego, według norm przepisanych, liczonych przy przyjęciu wartości przedmiotu sporu wskazanej w pozwie, tj. kwoty 3.999,00 złotych

W złożonym w dniu 9 czerwca 2015 roku sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o nieobciążanie jej kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 14 kwietnia 2015 roku, tj. przed doręczeniem pozwanej nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu, uiściła ona na rzecz powoda kwotę 3 998,39 zł.

Na rozprawie z dnia 8 września 2015 roku powód sprostował żądanie odsetek wskazując, iż dochodzi ich od 2015 roku.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód P. S. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie transportu drogowego rzeczy i spedycji. Przedmiotem działalności pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. jest m. in. gospodarka odpadami.

Niesporne, nadto dowód:

wydruk (...) k.8

wydruk KRS 47-53

Pozwana zleciła powodowi przewóz strzępów opon w dniach 21-22 stycznia 2015 roku na trasie z W. O. M. w Niemczech do S., w zamian za wynagrodzenie w wysokości 460,00 Euro. Powód zlecenie to wykonał przy pomocy podwykonawcy (...) spółki jawnej w O..

Niesporne, nadto dowód:

zlecenie transportowe k. 12

list CMR k. 13

faktura k. 14

Tytułem wykonanego zlecenia powód w dniu 5 lutego 2015 roku wystawił na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...), opiewającą na kwotę 2 457,37 zł z terminem płatności wskazanym na dzień 7 marca 2015 roku.

Niesporne, nadto dowód:

faktura wraz z potwierdzeniem odbioru k. 15-16

Wobec nieuregulowania przez pozwaną wymagalnej należności, pismem z dnia 11 marca 2015 roku powód wezwał ją do zapłaty kwoty 2 457,37 zł wynikającej z faktury VAT nr (...).

Niesporne, nadto dowód:

wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 17-18v

W dniach 3-4 lutego 2015 roku pozwana zleciła powodowi przewóz opon na trasie z B. w Niemczech do S., w zamian za wynagrodzenie w wysokości 300,00 Euro netto. Powód zlecenie to wykonał przy pomocy podwykonawcy J. M..

Niesporne, nadto dowód:

zlecenie transportowe k. 19

zlecenie transportowe k. 20-22

list CMR k.22

faktura k. 23

Tytułem wykonanego zlecenia powód w dniu 16 lutego 2015 roku wystawił na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...), opiewającą na kwotę 1 541,02 zł z terminem płatności wskazanym na dzień 18 marca 2015 roku.

Niesporne, nadto dowód:

faktura wraz z potwierdzeniem odbioru k. 24-25

Wobec nieuregulowania przez pozwaną wymagalnej należności, pismem z dnia 11 marca 2015 roku powód wezwał ją do zapłaty kwoty 1 541,02 zł wynikającej z faktury VAT nr (...).

Niesporne, nadto dowód:

wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 26-27

Wpłatą na rachunek powoda z dnia 14 kwietnia 2015 roku dokonaną w wysokości 3 998,39 zł, pozwana uregulowała należności główne wynikające z faktur nr (...).

Niesporne, nadto dowód:

potwierdzenie transakcji k. 54

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo po jego ograniczeniu okazało się zasadne w całości.

Strona powodowa wskazywała, iż strony łączyły umowy przewozu. Przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniami osób lub rzeczy (art. 774 k.c.). Mając na uwadze, że miejsce załadunku i rozładunku towaru znajdowało się w dwóch różnych krajach, zastosowanie znajdują przepisy Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w G. dnia 19 maja 1956 r., którą – zgodnie z art. 1 ust. 1 – stosuje się do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsce przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się.

Zważywszy na reguły dowodzenia określone przepisami (a przede wszystkim zgodnie z treścią art. 6 k.c. stanowiącego, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne) powód w niniejszej sprawie winien wykazać fakt zawarcia umowy oraz jej wykonania. Od wykonania bowiem uzależniona jest możliwość żądania jego wynagrodzenia. Wskazać w tym miejscu trzeba, iż w toku niniejszego postępowania, nie kwestionując faktu zawarcia między stronami umowy oraz wykonania zobowiązania przez stronę powodową i ostatecznie dokonując zapłaty, pozwana uznała należność główną udokumentowaną wystawionymi przez powoda fakturami. W świetle treści art. 229 i 230 k.p.c. zwalniało to powoda z dowodzenia zawarcia i treści umowy.

Pierwotnie wytoczone powództwo, którego żądanie obejmowało należności główne udokumentowane wystawionymi fakturami VAT, wobec płatności dokonanej przez pozwaną już po jego wytoczeniu, zostało przez powoda ograniczone zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu w taki sposób, że obejmowało ostatecznie zapłatę odsetek ustawowych za czas opóźnienia oraz zwrot kosztów procesu.

Nie ulega wątpliwości, iż pozwany uległ opóźnieniu w dokonanych płatnościach (pozwany nie podnosił, że data płatności wskazana na fakturze nie odpowiada uzgodnieniom stron), w związku z czym o żądaniu dotyczącym odsetek należało orzec w oparciu o przepis art. 481 k.c. stanowiący, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia.

W ocenie Sądu z okoliczności sprawy nie wynika, aby cofnięcie powództwa dokonane pismem z dnia 28 maja 2015 roku było niedopuszczalne w rozumieniu art. 203 § 4 K.p.c., należy więc przyjąć, że powód skutecznie cofnął pozew. W związku z powyższym, stosownie do art. 355 § 1 K.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i 4 K.p.c. orzeczono jak w punkcie II wyroku.

Stosownie do art. 79 ustęp 1 punkt 3 a ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) Sąd z urzędu zwraca stronie połowę uiszczonej opłaty od pozwu cofniętego po wysłaniu jego odpisu pozwanemu, a przed rozpoczęciem rozprawy. Opłata od pozwu pierwotnie wynosiła 100 zł zaś po jego częściowym cofnięciu pismem z dnia 28 maja 2015 roku – 30 zł, zatem zwrotowi, jako połowa opłaty od cofniętej części powództwa, podlega kwota 35 zł, o czym orzeczono w punkcie III wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu, ujęte w punkcie IV wyroku, znajduje postawę prawną w art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Stroną przegrywającą w niniejszej sprawie, przyjmując koszty liczone od pierwotnie określonej wartości przedmiotu sporu, jest strona pozwana. O ile bowiem powód pozew cofnął, to brak jest podstaw do przyjęcia, aby był w świetle przyczyn towarzyszących cofnięciu pozwu traktowana jako podmiot sprawę przegrywający. Tutejszy Sąd w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 7 marca 2013 roku w sprawie IV CZ 8/13 wskazujące, że cofnięcie pozwu w takiej sytuacji jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda i w rozumieniu przepisów o kosztach procesu pozwanego należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę. Nie sposób się zatem przychylić do zawartego w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosku o nieobciążanie pozwanej kosztami procesu, bowiem niewątpliwie dała ona powód do wytoczenia przeciwko niej powództwa. Na poniesione przez powoda koszty postępowania złożyły się: opłata od pozwu po jego ograniczeniu w wysokości 30 zł, niepodlegająca zwrotowi od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie po ograniczeniu powództwa połowa opłaty od cofniętej części pozwu w kwocie 35 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika – 600 zł, zgodnie z § 6 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanej,
3. z pismami lub za 30 dni